TERMİNAL

Yazan: **Durmuş Özer** - 5 Temmuz 2008

Gidenler her zaman duyulur. Çünkü gidişler her zaman alametli, buruk ve her zaman hasret kokar. Gidişin aardında her zaman bir kuşku vardır, acep geri dönebilir miyim diye. Tıpkı insanın doğuşu ve dönüşü gibi doğuşlar pek duyulmaz, çok fazla hissedilmez. Bir bakarız, bu çocuk kimin, Hasan efendinin oğlu. Allah Allah, ne zaman bu kadar büyümüş demez miyiz? Dünyadan gidiş öyle midir ki? Bin bir çeşit ağıt, figan eyleriz.

Sevgili dostlar, hepimizin yolu muhakkak terminallere düşmüştür. En fazla kalp ve gönül ağrılarının yaşandığı yerler oralardır. Kalkma saati yaklaşmıştır. Acep gitmesem olmaz mı deriz. Ne zaman geri dönerim diye kendimizle mücadelemiz başlamıştır. Muavin efendinin İstanbul yolcuları kalmasın anonsuyla tepemizden aşağı bir tas sıcak su dökülür. Ama gidiş saati gelmiştir. Boğazımıza bir şey düğümlenir. Bir şeyler demeye kalkarız, arkası gelmez. Yeşilırmak'ın suları adeta bizi uğurlamaya gelmiştir. Bütün alameti ile güle güle der gibi çağıldar. Şöyle sağa sola bakarız, Herizdağ'ın çamları gözümüze takılır. Sanki sıralanmış bize veda ediyor, el sallıyor gitme ne olur, bu gidişin dönüşü kolay olmayacak. Bak yeni dikilmiş fidan gibisin, benim gibi yaşlı bir ağaç olarak döneceksin. O zaman bu çiçekler böyle kokmayacak, gökyüzünde uçan kırlangıçların pikesini belki bu kadar net göremeyeceksin, Yeşilırmak'ın bu çamur kokusunun bile güzel koktuğunu fark edemeyeceksin. Üzerine basıp geçtiğin, bunlar ne işe yarıyor dediğin haytların bile dünyanın en güzel bitkisi olduğunu fark edeceksin, ama geç kalmış olacak, gitmesem mi? Deriz kendimize. Gönlümüz kalmakla beraber ayağımız gideceğinden burada rızkımız kalmamıştır. Son defa bakarız çevremize. Faravga'ya bakarız, o kır kupkuru bölge bir gün olacak. Çağıl çağıl akan Yeşilırmak'tan sular atılıp, yeşillenip, yanık topraklar suya kavuşunca cennetten bir parça gibi olur. Bu kadar yeşilin, meyve bahçelerinin arasında küçük küçük bağ evleri, ne de güzel olur Herizdağı'ndan Faravga'yı seyreylemek. Son defa bakarız terminal çevresine. Gözümüze mısırcı ilişir, simitçi ilişir, sağa sola koşuşanlar. Sanki bu insanlar beni uğurlamaya gelmişler. Acep vaz mı geçsem. Nasıl geçeyim, çok mu istedim gurbete çıkmayı? Bir sigortalı işim olsa çıkar mı idim gurbete? Bir parça sanayim gelişse, müteşebbis insanlarımız çoğalıp yatırım yapsa idi. Çok mu istedim sanki? Nasıl unuturum, limonata satanların bardak şakırtılarını? Pala dayının Yeşil Bursa, İstanbul veya değişik illerle yazılı döner top masasındaki para kazanma mücadelesini. Boğadamı'ndaki panayırlarda seyyar satıcıların müşteri kapma telaşını. Avazı çıktığı kadar bağıran kağıt pamuk helva satıcılarını. Babamızdan bin bir güçlükle aldığımız beş lirayı son kuruşuna kadar harcayıp, tabanları yağlayıp yatsı namazı köye ancak varabildiğimizi. Osman dayının berber dükkanında çalışırken açuk kapalı iken köslü tabelasını hatırlarken muavin tekrar bağırıyor; yolcular kalmasın! Son bir hamle ile kendimi otobüsün içinde buluyorum. Bir el dürtüyor. Ağabey yanlış numaraya oturmuşsun. Ancak kendime geliyorum. Zaten hayatımız yanlışlarla dolu değil mi? Şu

an ki pozisyonum bile yanlış veya doğruyu ayırma mücadelesi değil mi? Otobüsün içinde kendi kendime: Olsun anasını satayım, dönüşüm geçte olsa şansımın döndüğü biri olabilir. Dünyadaki değişim ve gelişmeyi daha yakından görür, saçlarıma aklar düşse de değişik kültürlere sahip olmuş biri olarak dönebilirim. Diyorum. Hani bir söz vardır, her gün güneş yeniden doğar, her gün yeni bir başlangıçtır demiyor mu?

Bu karmaşık duygularla kalkışa hazırlanırken, bir sesle irkiliyorum. Hurdacı hurdacı… Gözümü açtığımda gün başlamış, hurdacı bile kapıya dayanmış alacaklı gibi. Abi hurda var mı diyordu. Yine kendimle hesaplaşmam yani mahkemem yarım kalmış, yola çıkamamıştım. Yaşadığım rüyayı tekrar canlandırmak istedim, maalesef bitmeyen şiir gibi yarım kalıverdi.

Başka rüyaları paylaşmak üzere.

Yorum Ekle

Durmuş Özer